

Z tiché dědiny.

Obrázky z "idyllického" zátíší.

Jestli kdy žil opravdu Ovidiův Filemon s panfmámou Baucidou, pivk to bylo jisté u nás. Naše učba, dumatě dřimajet vška v zeleném ávalu nív, křetel se bojácně pod křídla molokůfch, k nástých stromů, hodila by se nejlépe za jevištké Virgiliofch sešalek či Gessnerofch idyl.

Mám Svatopluka Čecha v silném podezřetl, že Lešetlu svůj tak márnivě osňojtetní barvami vlastné léti podle našl vesnice.

"Vesnička ta prostomilá utajena světu sniia."

Alé to — nebudu odnikud opisevatí óly na náš "zemský ráj!" Raššji za nás vymalují či načmáram — jak se to dá — několik idyllických obrázků z našl "tiché dědiny."

"Ten Boravský kostelíček stojí na vršku..."

Cheče ólu na náš "idyltný kotelíček, jehož věž jako prst boží kouzu k nebesům?" Prosim vás, nechtějte toho ode mě!

Je to kotelíček jako sta jiných kotelíčků. Kde je kotel, vždyť také fara. U nás máme také faru a v ní dp. faráře. Kde je farář, bývá také kucharka. U nás jí říkájí "selečna Tóny."

Náš "břilovlasý" pan farář je dobrý stařeček. Zamíloval si — ale jen tak křesťanskou — fukl bych skoro "otcovskou" láskou slečnu Tóny, tak že tato po roce odjela se učít "všití" do Brna. Přijela za několik neděl zase zpět, ale už ne sama. Přivezla si s sebou malého občančka v peřince, velkého křiklouna před lípospínem. Pan farář pořídil mu ihned koflíka a tak si toho "červíčka" zamíloval, že ho choval, kolbal a mazlil se s ním, jako by byl vlastn jeho táta.

Kozmí se, že to byl "od sestry syn", a náš dobrý veseláček se ho ujal z čistě lásky křesťanské.

Občaneček rostl a stáil. Prospíval jak na tále tak i na duchu. Během let přibýlo mu ještě několik malých družů — vesměs to "přibuzněfch" pánů farářofch.

A léta plynou. Kdo zadržl jejich lat?

Nezpytným úradám božské prozřetelnosti zalbilo se na věčnost povolati náš "selečnu Tóny". Nevsvětilielným řzením božím raulila jí mrtvice v kostele mezi slozavami božími. Pan farář spozoroval to od oltáře, omdlel mezi máš svatou.

Tónynku pochovali.

Pan farář zármutekem onemocněl tak, že nemohl jí ani na posledn jejt pouť doprovodit.

Je tichý, klidný večer.

Luna rozlívá bledou zář po usň najšf krajině. Nebeský mř snáš se v všia nahvězdných na zani klou našl vesničku.

Loudám se cestou kolem hřbitova.

V tom zavznf zvuky zvonů. Klekánf.

Podepř se němó o zeď líbitovnf a zřám na pestrou směsici křídů.

Nad čerstvým rovm slečny Tóny vypíná se nádherný pomník, na hro bě leží skvostný věnce, u něhož na stuze zlatými písmeny řpytí se nápis: "Spí sladce, drabá dušó!"

A hle! Za pomníkem poboula se temná postava, majtet hlavu schýlenou ve dlaněfch.

Slyš! Pláč... šiká... bolné vzdechy derou se z útrof její...

Teď posunula se v před a objímá hlasitě šikající čerstvý rov...

Teprve nyní ho poznávám — je to náš stařičký, teď opravdu už břilovlasý pan farář...

Škoda pátera Kosmáka, že už tam také huje! Teu by na tento dojemný motiv hračok skomponoval mravoučnou povídku "o břilovlasém stařičku knězi".

Mé péro je k tomu slabé...

Virgilie, Ovidie, Theokrite, Gessnere, kde jste?

Pojďte psát idylly!

V nejzátším koutku našl dědinky postlám svlačenem na divokou révu, křet se rozotímíj domek jako z pohádky — myslívna.

"Pan fořt" jest hranatý chlapík herkulovské postavy, tváří od nešovic dálkováných, vzrženf pedantického, a ošima Argusofva. Na hlavě sedí mu malý, zelený klobouček, což působí dojmem komickým.

Připadá mi to asi tak, jako biskupská čepička na masivní hlavě Jeho Eminence. Kalhoty nosí "psan fořt" —

jeu po kolena a zelené puáochy —

trochu velký už chlapeček! Chová nfm nezamouvá se nikomu.

Reč má ostrou, jako když pilou Feže, a jeho smeteh podobá se na vlas havranímu skřeku.

Za to jeho paní jest osůbka jako obrázek; ale hezoučký, malovaný obrázek, pod nfm obyčejně stává: dříví hlavinka, růžové poupě, Popelka — nebo tak něco lichotivého.

Mají jedinou dcerušku, 17letou blondýnku s krásně modřyma očima, vřerý odlesk to mamínčiny podoby, jen že ještě svádějš — tak mladé ohnivý...

Čtvrtým obyvatelém myslivny je mládence, chasník, s bojácnfm píffenfm pod nosem; vede dozrad proces s hřami — jest mu teprve 19 let.

A konečně družina duchů služebních: kořf ("pan fořt" má totiž jako kavalerí svojí ekypáž) a služka Marjánka, bombelatých tváří jako krev červených a masitých rúbku, do nichž se to tak hezky štípe...

Přirozený poměr tohoto obyvatelstva byl by asi takový:

Pan fořt — paní fořtová, slečna dceřa — pan mládence, Marjánka — kořf.

Je potřeba jen to zavínout, ovinout, zavlést, vyplést — byl by z toho hezký románek pro dorůstající a dozřívající slečny z "lepších rodů", v kterémž případe by ovšem lvi podíl musil připadnouti Amorovi, neboť už i žábřata z "městčanky" ráda čtou zamílované románky.

Vyplnil bych tím citelnou mezeru v našl literatuře, kdybych se avázal ve spracování vědně této látky. K nejvěstěšmu žalu svému musím však dle pravdy poměr jednotlivých členů zcela jinně seskupiti.

Je to tak:

Pan fořt zastihl kdysi v nestřeženém okamžiku paní fořtovou při sladkém cukrování s mláďencem. Byl z toho strašný rámus. Pan fořt upotřebil svého karabáče, jehož sviznost znal dosad jenom pes Rek.

Od té doby s paničkou nemluví a zachází s ní stejně jako s Rekem.

Marjánka stane prý se brzy maminkou, ale ne také ženou, poněvadž štěstným otcem bude prý — pan f. h. To udělá "paničce na vzdor!"

A slečinka Beata prý si zamílovala vraníky tak, že bývá ustavičně ve stáji. Někdy prý se také zmýlí a pohladí místo vraníka — kočtoho.

Mecha kořf už se namísal tak, že mu od nikoho hubinky tak nechutnají, jako od milostsléčny Beaty...

A tu jsem — přiznám se bez mučení — se svým románkem v koncích...

Jako každá ves, tak i naše má svou selečnu slečtu. U nás je to nejbohatší sedlák Razíma.

Jeho podruh, Moravec, není ani jen tak obyčejným podrubem — máť syna studenta.

Letos dělal maturitní zkoušku a je právě doma na prázdninách.

Na stádfch protloukal se všelijak, chodil po domech na obědy a zůstával u jakýchsi počestného mistra obuvnického. Dceřa páne mistrova žila prý s panem studentem v důvěrném poměru. Rodiče její mu nebránili, ano ještě Jenčeka podporovali z nevalných svých hmotných prostředků. počtali, že jim to Jenčeka mnohonásobně vynahrátí už tím, když jejich dceřa "udělá štěstínou"...

Alé u nás jde svorný hlas dědiny, že Mravcův Jenk bude panem páterem. Na delší studia není peněz, tedy co s nfm jiného? Vždyť kněžský stav není právě k zahození...

Nejsem náměstěnfkem, ale jistou pítzátlivost mého na mě má. Rád se toulám lanujanou nocí a nejedným vyžděl jsem už ležeti na znak v rosaté trávě dřívje se v záhadnou tvář měsíčka, až se mu urádivo nám už nesvítit a jít spat...

Jak se mi dnes zdá, že potvrčka měsíček se nějak divně sklobí, jako by se našim pozemským tramptám a našl "spofádané" společnosti lidské škodilivě vysmíval...

Ze sousední zahrady Razimovy zaslechl jsem pláč a tlumené škňkání.

"Ne, ty nesmíš být knězem, nesmíš! Což bys mohl být tak špatný — tak dlouho jsme spolu skoro jako manželé — vždyť jsi vždycky říkal, jak mě máš rád a nyní bys mě zradil opustil? Víš, Jenčeko, ty nepládeš na kněze!"

"Musím, drabá, není pomoci! — Kam se vrhu bez peněz?"

"Jdi ku dráze, k počtě, kamkoli, jen ne do alumnátu!"

"A kdo mě bude vydržovat v praxi? Za těch pár zlatek adnta nemohu být přece živ! A ostatně — nelíbí se mi to!"

"Co tomu — prosím tě — říkáš tvé svědomí? Rodiče moji byli by

ti poslední strčili, zadarmo tě živili, jen proto, že si mne vezmeš, a ty bys chtěl takhle špinavě jednat?"

"Nemohu jinak, drabá!"

"Tak nám vrať, co jsme na tebe už vynaložili a pak si táhni kam chceš! Podvodník jsi a zřetaneš jím i v tom černém hábitu! Chceš vědět, po celý život podváděš lidi, jako jsi podvedl mne? Nebojíš se bhřcha a trestu od pánoboha? Hanebníku!"

Ležel jsem až dosud ticho, bez hnutí, abych nerušil této důležitě rozmluvy. Teprve nyní jsem se zvolně, ticho zdvihl. Viděl jsem dvě postavy těsně u sebe schoulelé u skřepi v Razimově zahradě.

Kdo to byl, nemělo těžko uhořnout. Ženská postava se nyní rázem vztáhla a chopila se mužské hlavy.

"Ani na mě prosby a na mě slzy nic nedáš? Tak jsi tvrdý? Což ani jiskřička lásky už pro mne neobchováš?"

"Nebož! Bláhová — hned se ženit nemohu a než bych mohl, ty bys už trochu stará nevěsta."

Zaslechl jsem několikrát plesknutí, ale nebylo to od hubičky. To ona mu vlepila znamení své lásky na tvář ušnou ručinkou svojí.

A měsíček, mřka, se smál...

F. Šimonešský.

O čem se mluví ve staré vlasti.

Americký průmysl a obchod postupují rychle do Evropy a vnikají i do Čech, kde rovněž buřtí namnoze až postrach. Jsou však předměty amerického vývozu, jež v Evropě jsou skutečně vítány, jako na př. Trinerovo léčivé hořké víno, neomylný lék proti všem, i sebe zastaralším nemocem žaludku, jater a ledvin, světznámý výrobek našeho krajana, o čemž svědčí následující přípi: "Trinerovo léčivé hořké víno sledhal jsem po vyzkoušení jakozto znamenitý začívací prostředek, ježmuž není tak hned rovno v příjemném užívání a blahodárném účinku. Mohu je směle každému co nejvíceji doporučiti, obzvláště osobám chudokrevným a trpícím žaludčnými vlekými chorobami. Dr. Ant. Hoblina v Kardašově Řečici v Táboře v Čechách, dne 21. dubna 1901."

Takto skvěle i v Evropě uznávaný lék tento (osvědčená letní medicína, jež čistí tělo a bystří ducha), vyrábí pravý jediň Jos. Triner, 799 S. Ashland Ave., Chicago, Ill., který však ovšem nemůže ručiti za nějaké mízerné padělky bez léčivého účinku a spíše škodlivé, vnučované tu a tam i u lékařů také pod jménem "hořkého vína." Zadržte všude jen pravé Trinerovo a když je nemají, pište na hořejší adresu původního vyrábitele. Zkušeni lidé chovají je stále v domácnosti.

Zlíný hospodář neměl by čekati, až se mu do jeho stáda prasad zahabně záhubná cholera a vypíneť ma je do jednoho, jako se to v tisícfch případech již stalo. Mějte po ruce vždy ten nejlepší a nejsvědčovější lék Jana Dobrého. Lék se zárukou prodává se v lékárně Nedělové v Crete.

Před několika nedělemi na Moravě (na Ostravsku) obec Lhotka změnila si jméno. Nyní se jí říká "Marianské Hořky". O příčinách této změny takto vypravuje v "Opavském Týždenníku" jakýsi "starý mládence": "Ve Lhotce jsou uhelové doly. Jejich majitelka je společností pruských koksoven v Hřvíci. Člénem společnosti a zároveň hlavním podnikatelem je milionář Friedlander. Je otcem dcerušky asi jedenáctileté, jež vyniká již nyní nevedně krásou rozvíjejícího se pouště. Děvčanka, jež jest nejen přespornivá dědičkou otcovských miliónů, ale i podílá na lhotckých dolech, se jmenuje Marie. I neust snad zde třeba dlouhých výkladů, odkud se vzalo pro Lhotku jméno "Marianské Hořky". Dceřaček mělo se dostati — jelikož milióny balou jí jednou věcf pravděnat — darem něco zvláštneho, originelního, co by si nemohl dovoliti obyčejný smrtdlak. Dává tudíž tatínke dceřušce celou ves.

Přepadení na stauici, poněvadž mluvíli česky. Oznamuje se nový případ žlté nenávisti proti národnosti české, jež svědčí o tom, že na severu českém již nejsou ani silnice jisty před fanatiky německými, kteří tu zákeřně přepádají české lidi. V nedělí 28. dubna večer vracel se Otakar Houšek se svým otcem, obchodníkem v Nové Pace, z Dol. Dvora u Vrchlabí. Když dojezili k mýtu u Lanova, šel Houšek mladší zaplatit mýto a promluvil s několika lidmi, kteří jeho vůz předejeli, česky. V tom však se vyřítli na něj lanovští Němci a zakazovali mu, že na lanovské silnici se nesmí mluvit česky. Za chvíli sblhlo se skoro půl Lanova kolem obouxp. Houšek a počali je bez přitýni tlouci a rdušiti. Když oběma padlo se jim vyrvatí, spěchali za svým povozem, ale tu běžel nejuřivější z lanovských Němců za Houškem mladším asi 500 kroků a udeřil jej ze zadu

tyčf 2 metry dlouhou do hlavy, až Otakar Houšek klesl omráčen k zemi. Četnictvo z Vrchlabí zjistilo tři z nejhorších německých násilníků a zejména toho vráče, který tyčf dal na jeho svou zářet německou kulturnu. Když se jich četnický strážník ptal, proč jako lupiči klidně z trhu jedoucí lidi přepádlí, pravili, že otce a syn jeho rozmlouvají spolu česky a že lanovští Němci mají nyní přfano rozkázano, aby na žádný způsob netrpěli, aby v Lanově na silnici někdo promluvil slovo v českém jazyku. Bestiálně přepadení toto stane se nyní předmětem soudního líčení a my doufáme, že proviničení ti dojdou před soudem náležité oíměny.

Mladý zachránce života. Ve Volnavě a Domazlicích hrálo si v minulých dnech několik dítek u tane a malá dceřuska starosty Vae. Vogla, nahnávkou se pro kytíčku, spadla do vody. Dítky ležely se toho tak, že s křikem přelily. Pětiletý synáček finančného nadzorce Poehel spěchal tonout ku pomoci. Podalho se mu uchopiti dítku za nožičku, ale málem by byl sám do vody spadl. Za přispění dvou vrátivšich se dítek na tvář ušnou ručinkou svojí.

MATE ŽRAZENÝ ŽALUDEK? NECHUTNÁ VÁM JIDLO? MATE BOLESTI NEB KŘEČE ŽALUDKOVÉ? Navštivte prof. Collinse a neb mu pište. Jeho léky již tisíce lidí uzdravily z rozmaňých těžkých žaludkových nemocí.

MATE TĚŽKÝ DECH? BOLÍ VÁS NA PRSU? KAŠLETE? Nemejte hledat pomoc u prof. Collinse, neb vaše nemoc máže se státi nebezpečnou a osudnou. Čim spíše dáte se léčit, tím lépe pro vás. Nemejte jako nebylo pozdě.

ZVRAČÍTE? HUDNETE? JSTE BLEDÝ A SLÁBNĚTE? Nezapomeňte že prof. Collins vám pomůže, jako pomohl mnohým a mnohým, kteří chýlili se k hrobu.

St. Louis, Mo., 17. února 1901.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

PROČ TRPÍTE, KDYŽ NEMUSÍTE? Každý z vás může být vyléčen a uzdraven.

Trpíte-li jakou koliv chorobou, obraťte se s důvěrou na zkušeného a osvědčeného profesora Collinse a on vás dořada uzdraví. Nemůžete-li přijít osobně, tedy popište dkladně svou nemoc a pošlete dopis prof. Collinsovi a on vám zašle po expresse léky, které nozastanou bez účinku.

Duluth, Minn., 5. srpna 1901.

Čestný pane: Oznamuji vám, že již jsem boln díky zdrav. Dříve byl bych nevěřil, však přesvědčil jsem se, že vaše léky jsou hodny těch zlatých kolik věží. Trpěl jsem žaludčnými nemocí, mávše časté bolesti v žaludku a úpinou nestrávnost. Léčili mnozami lékaři, kterým vydal jsem mnoho peněz však žádný z nich mi nepomohl. Byl jsem tak ubohý, že lidé povyžovali mě za souchotníka a vskutku blíž jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečně díky za nevyšovatelné dobrodiní, jež jste mě prokazal.

S úctou Jan Šmelch.

Čestný pane: Zde vám zasílám moji podobenku a mohu říci, že mě již nic více neuchází, neb jsem již úplně zdravý. Postavil jsem se k hrobu. Na to